

• БЪЛГАРІЯ • излиза въ срѣда и събота.
Годишната цѣна предплатена
е у Цариградъ 150 гр. кайма
а вънъ отъ Цариградъ 46 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРІЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ

Писмата които ся отнасятъ
до редакцията надписватъ се до
Драгана Цанкова.
Датата у която ся на подписка
та, отговарятъ за Въстникъ.
Нищо не ся плаща за каже
то ся вѣсти въ «Българія»

Подписката стига: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Въстникътъ въ печатницата на Х. Д. Пан. Газата. — Въ Търново г-на П. Кесимовъ, Шивъ г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Вахидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтова К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Славова, въ Казанлъкъ у г-на Х. Н. Х. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Дакчева, въ Пловдивъ у г-на Г. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Асенова г-на Георги Мирамбоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мало Стоянова, въ Котелъ у г-на Св. Димовски, въ Джузая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самокоуль у г-на Бр. Х. Гюрова, въ Душница у г-на И. Янкіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хасковъ у г-на Христоула Чорбаджи, въ Довицъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономовъ, въ Софуй у г-на К. Държезовицъ, въ Свишлево у г-на Ив. Раткова, въ Бургасъ у г-на Койла Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Стакоглу, въ Руссе у г-на Петра Златова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовицъ, въ Ибраила у г-на М. Поповица, въ Галацъ у г-на Бр. Добровица, въ Варна у г-на Д. Х. Тулевъ и Св. въ Бургасъ у г-на Ив. Ив. Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана Ив. Василевъ.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Английскійтъ вѣстникъ който излиза въ Цариградъ, *Левандъ Хералдъ*, като извѣстява въ послѣдніятъ си брой релігіозното движеніе което кара българети да са отдѣлятъ отъ грцката черкова, види ся да ни пригласява съсъ единъ колаѣмъкъ за да земемъ протестанството. Ние му благодаримъ за дѣто обрналъ къмъ насъ вниманіе; нъ работата е да не подпемъ въ локвата, ако искаме да са опазимъ отъ дѣждьтъ. Първо, той трѣбуваше да ни покаже, отъ хилядити секти на протестанството, секти които секи дѣнь издѣхнуватъ и са раждатъ, коище приличе най добръ да земемъ; и това избирание да не са забави и да не са чуди кой кое да земе. Нанстина има за сичкити вкусове; нъ нашіятъ вкусъ не е за да ся залъгаме съсъ нѣкое измамѣруване, Лютерово, Калвиново или Тиранъ Хенрихово(VIII.)

Ние мислимъ че никоги не е възможно да има, още отъ Мойсея, по много отъ една вѣра, вѣра истинска, вѣра на патріарсите, на Мойсея и на еврейскійтъ народъ, който я упазилъ чиста до дохожданіето на чаканіятъ Месія, нашіятъ Господъ Исусъ Христосъ. Прочее тоя вѣротелъ Божи сынъ обяви че не е дошелъ да развали законътъ, а да го доплати.

И ние искаме да слѣдуваме тоя догма и упазенъ законъ въ неговата

черкова единствена и всеобща спорѣдъ времето както и спорѣдъ расто-яніето. Таа черкова, учредена отъ него и въ която той *трибува да пребивава до вѣка*, е оная която е той основалъ върху Петра. и която съществува отъ осемнаесетъ вѣка и по-лювина на самъ, съкоги умножена, по-нѣкоги гонена, както напиримъ въ тоя чась, нъ съкоги вѣстѣржествува-на.

Таа света римска черкова е която просвети съсъ вѣрата българскійтъ народъ въ лицето на царъ Бориса, която образова напиратъ народъ и която го възвеличи и усили, до дѣто той бѣше вѣренъ на католическото право-славие. По злощатіе тоя народъ са остави да го повлѣкатъ въ бизантійскійтъ фотіевъ схизмъ, и дълго време са каиза погрѣшката си съсъ повѣжестотворъ злочестіята въ които е падналъ.

Нъ днесъ българети си отвориха очити; тѣ познаватъ че са отстѣпили отъ башината си вѣра и искатъ да са върнатъ на нея, като са надѣватъ че ще памѣратъ и духовното и свѣтското спасеніе.

Протестанството, повтарямы ние, не може да ни възроди то, което изгни-ва и са расѣпува ввредъ въ Германія и въ Англія. И нанстина ние знаемъ

че най главните учени отъ универ-ситетити, Оксфордски, както Невманди-ти, Фаверцити, Маннингити напуснаха англиканската черкова и призоваватъ съотечественицити си на старата вѣра отъ островътъ на светити. Въ Германія, Перевцити, Харжерцити и толко съ други дадоха сѣщиятъ приѣмъ.

Ние ще кажемъ на г. г. Протестан-тити които ни предлагатъ своити ко-вилци, че биятъ и грцката фенерска черкова, колкото и да е злощатна и развращенна, е по близо по съкоги най близо до истината на единството. Сти-га на грцкити да не са от-казуватъ отъ задълженіето си на фео-рентіекиятъ съборъ, задълженіе което ние обнародвахми прѣзъ деѣ си. Тѣ са упазили тайнити, черковната Іе-рархія, вѣруваніето въ дѣйствиелното присѣтвие, въ оправданіето чрезъ дѣлата, членове на вѣрата които про-тестанството никакъ никакъ отѣврѣха.

Единъ славенъ мажъ отъ тоя вѣкъ, французинъ, съчинителя на *филосо-фическити издѣлдуванія на хрис-тіанството*, чудно съчиненіе, пре-ведено даже на грцки въ Атина, по-каза въ своето изложене върху *про-тестантизмъ*¹⁾ че протестан-ството е едно разстронгено дѣйстви-е.

¹⁾ Парисъ, 1852 отъ Августъ Пик-кола.

на Обществото, което го кара въ Социализмът или комунизмът, послѣдняя граница на религиозни и политическите заблужденія. *«Защото казува той, Социализмът не е друго освѣнъ протестантизмътъ противъ обществото, както протестантизмътъ не е друго освѣнъ социализмътъ противъ черковата.»* Неговото доказателство има 600 страници. Ако Левантъ Хералдъ са потруди да ги прочете, не ще ни дава единъ свѣтъ който ние не можемъ да слѣдуваме за горѣречените причини. Ако наистина, като англезинъ, спрѣтелъ на свободата нѣка само помага на Българити за да си придобѣятъ свободата на свѣстѣта.

Его членътъ на Левантъ Хералдъ за който говоримъ горѣ;

«Българското движение за една патриархія и една іерархія отдѣлна и независима ся свърши вече, както пламъха тѣхните първенци че тава ще ся случи, защото ся ги държали въ много църковните грѣцки началници. — Тѣ най послѣ рѣшиха да принесѣтъ тѣхната духовна зависимость на Папата слѣдъ 15 дни като броятъ отъ миналата недѣля. Прѣди осемнадесетъ месеци слѣдъ една дълга и жива припирка съ тогашниятъ патриархъ, Порта та ся съгласи да ся опредѣли единъ владика Българинъ и Н. П. Г. Иларионъ ся назначи на тоя постъ. — Въ Българското общество слѣдова движението си нѣ безъ никакво слѣдствие.

Най сѣтне отчаяни отъ стариниата си и отъ скърбта която имъ причинява тѣхната зависимость отъ православниятъ патриархъ, главни началници на обществото ся събраха тая недѣля въ тяхната църква на Фенеръ и слѣдъ едно серіозно разгледуваніе което държя 6 часа, 150 тѣ присѣствающии лица — мнозина отъ тѣхъ представяха външните епархії — рѣ-

шиха едногласно че, ако би В. Порта не ся склонилъ на справедливото исканіе на обществото вѣтръ въ 15 дена, същото общество ще мине у католическото исповѣданіе. Гръцити казва кореспондентътъ който ни съобщаватъ работи ся разярени, портата, смяна а католицити, благодарни. » Една голѣма частъ на това слѣдствие ся отдава на г. Цанкова издателъ на единъ Български вѣстникъ и станалъ католикъ, който много съдѣйствува на тоя успѣхъ. Между Българити съществува една силна партія която клонитъ Протестантизмътъ и много инсигниери протестантски или американски искатъ да ся ползватъ отъ това разположеніе за тѣхна смѣтка, и вѣроятно е че отъ това раздѣленіе ще ся ползува толкова протестантизмътъ колкото и католицизмътъ. »

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 9-врія 15/27 1860

Въ единъ брой на прѣдлуштитъ листовѣ казахме що може да запослѣва ако ся имамъ въ религиозниятъ въпросъ, то е че Гръцитъ може да пратѣтъ повнѣзъ Владичи което ще прѣпятствува много на нашата работа; гова което предрѣчихме не ся забави да ся потвърди.

Миналата недѣля Н. П. Г. Цансѣй Велички са опредѣли отъ грѣцкитъ Патриархъ за врачански Епископъ, а врачанскитъ Епископъ, Г. Доротей са опредѣлилъ пакъ отъ грѣцкитъ патриархъ за Паротски Митрополитъ. Увѣряватъ че вѣки ся е рѣшило Полянскитъ епископъ Г. Партеній да стане Шумненскій, Довченскитъ Г. Иларионъ да бѣде Симеоновскій, а довчанскі да стане Хрисантъ діаконътъ на Търновскитъ. Тѣзи като ся опредѣлятъ съ дозволеніето на портата, нашитъ тукъ любородци юще за отговоръ чакатъ отъ каніята: додѣго тѣ ся наизгнѣтъ, другитъ ся наскачаха.

Това какво може да ни повреди, може да каже нѣкой? какво! много! Съ това грѣцитъ ще распрѣснатъ тѣхнитъ дигриги и ще разлуятъ свѣсѣмъ народътъ; ако дорѣо ний дѣто е било Владика, все е нмало и партия, колко повече сега!

Освѣнъ това негледаме отъ горнитъ лица че ся се Българи; това грѣцитъ ако го врьшатъ нее безъ цѣль: ако българите сяпротивятъ, да нматъ какво да кажатъ на нашето правителство: Българи нмъ поставихме и ни него не са благодарятъ — какво искатъ? На това не знамъ какво ще отговорѣтъ нашитъ.

Отъ истинна горепоменатити лица ся Българи. Но какво издѣзува отъ това? Нали както нмъ свирѣтъ ще играйтъ? Стѣлователно и тѣ ще ни стрижатъ и засѣбяватъ както и прѣжднитъ — на конецъ вѣзваме въ сѣщото хоро безъ никаква малка измѣна.

Че Гръцитъ ще бѣдатъ по строги отъ предъ нмъ нмъ, нма никакво съмнѣніе; юще не ся си работити наредили и ние гледаме въ Едрене кавги пакъ да ставатъ, въ Пловдивъ тоже — за Българскитъ языкъ въ църкова. По добръ, мнѣ наши Българи безъ вѣра, отъ колко да бѣдемъ роби съ съ таквази вѣра. — Вѣра и каква вѣра! вѣра продадена! вѣра която копуваме! Кой отъ нмъ, гражданинъ или свѣщенникъ си познави вѣрата както трѣба? и тѣй не гледаме ли че отъ днѣзъ на днѣзъ, защото не е опознаваме, хватахмъ да я оставаме. Постѣтъ като на бобъ зърно, както казва послѣвицата, остаха; другитъ ако и да смѣстуватъ, ся окрѣпниа повече отъ преданіе отъ колкото отъ поученіе, колко и да е истина това нека го оставимъ, защо въпросътъ е много обширенъ.

Тука вѣки не ся съвѣщае че всякъ Българинъ който има народно чувство, ще ся запре и ще помисли, като каже: трѣба ли вѣки, подиръ една такава припирка, пакъ да останемъ съ Гръцитъ или едиръ пътъ за всегда както и да е: не ги щемъ?

Способътъ за послѣдното ние сме казали и преказали — а нма вѣки да го дѣржаме. Нѣ, позлополучіе на нашитъ български характеръ, защото ся е изрѣкло отъ нмъ, много ако и да досематъ че самото наше спасеніе е то, ся противѣтъ, и то съвѣки нмъ за да не потвърдѣтъ нашата истина или да сполучатъ нѣкой особенъ тѣхенъ интересъ.

Както и да е, пакъ не ни позволява народното чувство да премълчимъ, безъ да кажемъ: ако и да ся обавихме въ предирѣтието си, то не трѣба да ся оставиме, не трѣба да ся отчаяваме; но, предъ да ся распрѣснатъ фанариотскити дигриги между

ки и вкорипатъ. да гледаме да си утвърдимъ въ рѣшеніето си и да ги отбѣгнемъ.

Отъ това днешно появленіе, не остава никакво неки съмнѣніе, че петнайсетъ дни на последніятъ съборъ были за това отъ колкото за друго; съвѣдѣтелно нашитѣ ся трулятъ за грѣците а не за язи. Неостана много време и тѣ да преминатъ и ще видимъ тогава пакъ какво ше ни свирѣтъ.

— Богъ, ду ми послонницата, забавя, а не забравя — и истината ся смѣчана и не ся потява. Онова що бѣхме казали за извѣстіето отъ настоятелитѣ на нашитѣ книжици, днесъ ся потвърява, и отъ стѣрната на сѣщитѣ спомогатели.

Нѣкояси отъ Н. доказва че опибката не е въ другитѣ но въ сѣщитѣ надзиратели за това немареніе на вѣнѣшнитѣ; зашто тѣ, не че не прилича, както казватъ, да пишѣтъ за тѣя предметъ, но требаше сѣкоги да пишѣтъ дето членове и помагащѣ да пишѣтъ сѣкоги предъ очи онова що става и що ся върши.

Книжницата хвяти, като единъ верещія да ся топи, вѣй безъ да обявите това нейно сѣстояніе, търсите да я хранитѣ както е была и въ доброто си расположеііе, расположеніе което не ѣ допрощава неки това.

Съ една дума дописникътъ иска да каже че книжницата тѣ ся ся отдалечила отъ тѣхнитѣ предметъ; и тѣй като не исполниха онова което обѣщаваха и като вършатъ онова което щѣтъ, дѣлото не може веки да бѣде общо, то става частно.

— Пишѣтъ ни отъ Х—юлу Пазарѣжикъ че то ше ся изложило въ число 455 за тѣхното училище и за въ църквата че ся пѣла Гръцки, не было никакъ истина; зашто споредъ сѣлата си тѣзи градецъ си има учителъ и служба на грѣцки языкъ.

Въ кратѣкъ нѣкой си ни забѣдѣва отъ Туча въ тези само думи нѣщо за Д. Лебедъ: се сичкитѣ хора сѣ подложени кой малко, кой нѣщо подъ една лудина; нашъ Гавковски, който ся явява да поставя миръ между народѣтъ, сѣвѣтъ за врѣзваніе ни мѣза; той отъ какъ ся е явилъ повече пълни вѣстникътъ си само съ прилики не полезни и съ думи сѣвѣтъ неподобни сѣкали че хората плащатъ за да си онъ поставя неговитѣ, или да удоволствува други тѣ?

Ако мнѣніето на нашитѣ дописникъ е здраво и точно, нѣ нѣщо неможешъ неки кажа, зашто съ луди да вършимъ вѣнѣме врѣме.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

... 4 9/врія 1860

Най послѣ слѣдъ дълго чѣканіе е-двамъ днесъ дойде на рѣцѣмъ и 18-й брой, или книжкѣ вторѣ отъ 7/вр. мѣсяца на Български Книжици, И...И...

Ето ти на чело имъ извѣстіе отъ главното настоятелство къмъ Г. Г. Спомоществователи и вѣнѣшни настоятели. Пакъ за пари! Казватъ на ума си; пакъ пари щѣтъ искатъ! Нѣ... О! О! То не было просто извѣстіе; то было рѣчь и рѣчь серъзна на главното настоятелство, което било принудено тозъ пакъ да ѣ обѣрнетъ по-явно и по-настоятелно къмъ Г. Г. Спомоществователи и вѣнѣшни настоятели на Български Книжици. Азъ не съмъ настоятель, ни вѣтрѣшанъ или вѣнкашенъ, та като на такъвъ да ся относитъ къмъ мене тѣя рѣчь, нѣ като като на спомоществователь рѣчьта на главното настоятелство ся относитъ и къмъ мене; и затова щѣ направѣмъ нѣколко забѣдѣванія върху ѣ. Нѣка послѣдувамъ думѣ по думѣ Главното настоятелство.

Рѣчьта на главното настоятелство велитъ: «Работата, за коѣтъ ше Ви хортувани, е толкъ простѣ и толкъ очевидна, што да ся посвѣщава особитѣ членъ за нея, никакъ неслѣдуваше, и на друго мѣсто бы послужило за такъвъ членъ голѣмо учудваніе. По мое мнѣніе работата, за коѣтъ рѣчьта велитъ, не е никакъ проста и очевидна, што да ся чюдитъ макаръ и въ друго мѣсто да бѣше, зашто ся посвѣщаеъ особитѣ членъ за неѣ. Тѣя работа е главна работа на Гл. настоятелство, та трѣбуваше на единъ особитѣ Членъ, а нѣколко особни членове прѣзъ години да посвѣщаеъ за неѣ. — Български Книжици ся наричатъ Оргѣнъ на Общинѣтъ за Българскѣтъ Книжничѣ, дѣто щѣтъ рѣчетъ, че като говорѣтъ Гл. Настоятелство за сѣстояніето на книжницитѣ, говоритъ за сѣ-

стояніето на сѣщитѣ книжевни общинѣ, а членовѣти на тѣзи общинѣ имѣтъ право да искатъ да знаѣтъ, какво е нейното положеніе и сѣстояніе и въ дѣло водително и въ финансиѣлно отношеніе, а Гл. Настоятелство велитъ че не само никакъ не слѣдувало да посвѣщаеъ особитѣ членъ, а и че нито единъ рѣчь (тука ся разумѣтъ думѣ).

Слѣдувало да кажеъ !!! Ето зашто: вече тѣй у насъ върватъ вси чкитѣ почти работи! «Его зашто: тамъ, гдѣто длѣжностѣта на всякого е предъ очитѣ му и винаги му ся напомнюва (разумѣтъ ся просто, като трѣговскѣ заповѣдѣ), да ся исполни иска ся непрестанно едно побужденіе (побужденіе ли, или принужденіе?), за да ся види тѣя исполнена! И тука нека приведемъ сѣщитѣ думѣ на Гл. Настоятелство въ правый имъ разумъ, колко вреди на работитѣ това немареніе, това хладнокровіе къмъто най явни тѣхни (на Гл. настоятелство и надзирателство) народни и частни обязанности, и нѣко да поразмисли нѣкой, ше разумѣмъ ясно. И иска ли размисленіе, като самото дѣло показва това нагледъ на всѣкого? Нѣе Българе (не други, не всички Българе, а само тѣи — Цареградски Български Първѣнци, както ги назваеъ Дунавскѣ Лебедъ) наченвани много народни работи съ усѣрдіе, но нито единъ не доводѣмъ до свѣршваніе. Въ първото побужданіе нѣи ся показваме (да! само показваме!) и любородни и щедри много малко, но щомъ мине нѣкое врѣмѣ, забравѣмъ и обѣщаніята ся и оставѣмъ безъ вниманіе (по добръ: и не убравѣмъ да извършатъ безъ нашѣ собственѣ полѣзъ, поне за каприци ни) и най явнитѣ ни задѣлженія. Приведени въ правый имъ разумъ тѣя думѣ на Гл. Настоятелство неможеъ никой да огрѣчетъ, който что годъ познаваеъ Цариградски български работи, и самъ Господъ да слѣзетъ отъ небеса неможеъ ги опровергну.

Сега да идемъ по-надолу. Гл. Настоятелство исповѣдаетъ, че когато ся дало обявление за книжевнѣ общинѣ на вѣнѣ отъ цариграда и ся приказали всички наши съотечественници да помогнатъ за съставленіе ѣ, мнозина ся показали внимателни, и като начало издаваніето на періодическото ѣ списаніе, написало ся такова число спомоществователи каквото да дадетъ възможность да ся издаваеъ това Періодическо Списаніе на днешнѣтъ нѣрочинѣ; нѣ за съжлєніе еще отъ прѣвѣ му години ся забѣлѣжало немареніе отъ странѣ на спомоществователите въ исплащаніето на спомоществованіята си, и че това немареніе възроствало отъ години на години и достигнало до тамъ, чтото да принесатъ трудности дори изъ издаваніето на това Списаніе. — Това добро: Гл. Настоятелство е добръ оознало на задний връвѣжъ на книжидѣтъ; Нѣ за что не ся е погрижило да испитаеъ двигателнитъ причини на това немареніе? Никое явленіе безъ причинѣ не биваеъ. Спомоществователите на книжидѣтъ неплѣщатъ, нѣ то не е отъ еднѣ простѣ причинѣ, че не имъ ся даватъ пари за что тогава не трѣбуваше въ начало на съставленіе общинѣтъ да ся пачише доводно число спомоществователи *по свои добри воли*, както най доло велитъ Гл. Настоятелство. Тука трѣбува да съществуеъ друга по-извинителна причина което е длѣжно Гл. Настоятелство да испитаеъ. Чиними ся то нещетъ да сторитъ злѣ, ако по послушваеъ и чужид мѣтѣніа: съ това ако не придобіеъ нѣчто, то нѣма и да изгубитъ. Оли, които живѣйтъ въ цариградѣ знайтъ много и за много работи, нѣ не могатъ да знайтъ всичко, дѣто ся врѣшитъ и соборитъ по вѣнѣ, за това трѣбува кога е дума за вѣнѣшни работи, повече да слушатъ, а по-малко да соборятъ.

Тука азъ щѣ обадѣ на Гл. Настоятелство, ако благоизволитъ да приклонитъ за малко брѣня ухо свое, коя

е причината, колкото за нашѣ околнинѣ, дѣто спомоществователи нѣма-рятъ за неплѣщаніе спомоществованіе си, и това ще изврѣжъ съ приѣтъ: азъ съмъ Българинѣ, и Вы сте такѣвъ. Прѣздохъ Ви свилѣ, не Италіискѣ, не Френскѣ, не Брусенскѣ, а простѣ, да речемъ Едренскѣ, и ся съгласихме; Отъ послѣ Ви прѣдавамъ смѣтката и ѣмъ заносятъ у дома си. Като ѣмъ отворите, глѣдаме, че само отгорѣ, отгорѣ има малко свилѣ, и тя не Едренска, а Габровска, а от доло глѣдате вѣнѣ или козинѣ, и не макърѣ вѣнѣ отъ Испанскы овцы и козинѣ отъ Тибетскы козы, а дребъ простѣ дребъ. — Какво щете правите тогава? Да ми теглите на сѣдѣ и да искате другѣ, не смѣте, защото знаете, че азъ имамъ силни покровители, та нѣма да сторитъ нѣчто; да ми сѣмъ върните, — не принѣмамъ назадъ, защото азъ казвамъ, че стоката бѣше чиста Едренска свилѣ. Какво правите тогава? — хвъргате ѣмъ въ единѣ жгѣлѣ, и ся умѣлчавате. Азъ дехождамъ за пари, Вы ми казвате: нѣмамъ врѣмя; дехождамъ утрѣ, — нѣмамъ сега, и съ какво сѣрдце можете да извадите да ми платите? Дехождамъ другъ денъ — сѣмъното. Най послѣ земѣ да Вы ся канѣ, че щѣмъ Вы теглѣ на сѣдѣ, дано ся уплашите и ми платите, нѣ Вы нехайте, като знаете, че ми е проста и гнила работата, и най-послѣ достигне до тамъ, чтото забатачвамъ тѣя пари.

Така стана и съ Книжидѣтъ, и за доказателство привождамъ Книжидѣтъ съ перазрѣзани листове, които съмъ съглѣдалъ всѣдѣ у всички спомоществователи да берѣтъ праха по полицы. Не ли ся уподобляватъ на казанѣтъ дребъ, продадени вмѣсто свилѣ?

— И така Българските Книжидѣ, които трѣбуваше да служатъ, за образъ въ сладѣтъ и глѣдѣтъ стилѣ, въ свойственны формы и изрѣченіа на языкѣ, на който обработваніето иматъ за главенъ прѣдмѣтъ? Българскы

Книжидѣ, които трѣбуваше да разпространяватъ полезны и потребны знаніа до масѣтъ на народа; на които носятъ името; — Българскы Книжидѣ, казвамъ съ достигнали да бѣждѣ *проста дребъ!!*

За да бѣждѣ праведенъ, трѣбува да спомѣнѣ, че много листове отъ Книжидѣты има добры нѣща, които нѣкой отъ наши учены даватъ да ся вѣща-ватъ, което имъ прави честь, за что съ това показватъ, колко иматъ на сѣрдце наирѣдѣкъ на тоя органъ на Книжевнѣтъ Българскѣ общинѣ; нѣ тѣя добры нѣща ся губятъ въ многото листове, като хубаво цвѣте въ трѣня, и пакъ Книжидѣтъ уставатъ *дрѣбъ*, проста дребъ!!! И юще има очи Гл. Настоятелство да праша во име Божіе: какъ може да върви кое да е періодическо списаніе, ако тѣмъ нечинно исплащаватъ задѣлѣваніята си спомоществователитъ му, каквото спомоществователитъ (всегда само спомоществователитъ!) на Българскы Книжидѣ?!!!

Нѣ можетъ да кажеъ Гл. Настоятелство, какѣ велитъ и въ *рѣчѣтъ* си, че: » срѣдствата на общинѣтъ » не позволявахъ да ся хванѣтъ нѣколко съчинители, както ся прави това » у другыѣ народы при издаваніето » на какво да е періодическо списаніе, но даваше възможность баримъ » единѣ да ся тури до редакціята му » и да ся посрѣщатъ и другите нѣ » дивеніа; и съ това да разумѣва, че не можетъ да бѣждѣ Книжидѣты подобри. — Тогава питаемъ Гл. Настоятелство: какъ сѣмъ общинѣты, особно книжевны общинѣ, у други народы? какъ сѣмъ издаватъ тѣхнѣти органы? сто, петдесетъ, десѣтъ души ли иматъ за съчинители, и да имъ плащатъ, та велитъ Гл. Настоятелство че срѣдствата на общинѣтъ не позволявали да ся хванѣтъ за нѣколко съчинители? — Не ли е подобръ да исповѣдитъ Гл. Настоятелство, че мы не идемъ, и дѣто можемъ, да правимъ, както праватъ

други народи? Нели е още подобрѣ да си каже чистичко, че мы не знаемъ какъ вършатъ други народи, или ако и да знаятъ нѣкои да ни кажатъ, мы не щемъ да го слушаме, защото нѣмалъ много пары, защото той не былъ *православенъ* въ тѣхно значеніе на думѣтъ, защото той ся не покланялъ на Митарыты и фарисенты, защото носилъ шапкѣ, защото си носилъ феса на криво, защото ... защото ... , защото ... ? И така никой другъ не е кривъ за напредуваніето, голѣмото напредуваніе на Българскитѣ Книжници, като какъ на брѣзей, освѣтъ самото Гл. Настоятелство (да притури въ скопки, и Ц. градскитѣ членове на Общинѣтъ).

Това е моето мнѣніе, право или криво. Ако намѣришъ нѣщо право въ това мое мнѣніе Гл. Настоятелство и го усвои, слабото ми перо си поттигвае намѣреніето! Ако ли нигдѣ нищо не намѣришъ въ него макаръ близичко до правото, желалъ бихъ да опровергавъ мнѣніето ми, което горѣ долу, исповѣдамъ, сѣмъ заелъ повечето отъ мнозина други, по-ошны въ такыва работѣ, чото да станѣтъ явно прѣдъ Българскій свѣтъ, че никой другъ не е кривъ за слабѣтъ работѣ на книжницитѣ, освѣтъ тѣхнитѣ спомоществователи, и тогава честна дума, азъ общественно чрезъ Книжницитѣ, цѣлъ подписанъ, щѣ да попросѣмъ прошкѣ отъ Гл. Настоятелство зарадъ клеветѣтъ която въ незнаеніе сѣмъ му былъ направилъ.

—О—

ОПРОВЕРГАНІЕ И РАЗДРОБЛЕНІЕ НА

Г. Манджуковото и Гендовото писмо, виѣстено въ притурниѣтъ листъ на България брой 84.

(продълженіе отъ 85 брой.)

Да ся неотдалечяваме; нѣкъ си доумѣтъ на думитѣ като оставимъ Г. Х.

Недѣля на страна за въ по удобни обстоятелства.

Вые ны съжелявати. Господа, че ако не былъ Начуоглу то Дойминларци щѣли да ны обиратъ. — Ако вашето челоуѣколюбіе сѣ простираше до тѣмъ, то грижата вы по напредѣ трѣбаше да е преди да съжелявати онѣя които сѣ научени да печелятъ и да ся обиратъ, да не ставати ятаци на питовниати злодѣйци, нѣ да обрнати вниманіе на тѣхното грабителство. Колко святи длѣжности има да изпълнѣти! за които тукъ не е мѣсто да говорѣ; особено, другъ пътъ, щѣ поговоря за тѣхъ, може бы и падѣго.

• Кolkото за пазарѣтъ, думати, дѣто си е на правилъ Начуоглу дюкениги, той не е привзелъ нищо отъ пазарѣтъ, защото има правдата че си е купилъ, защото ако нѣмаше той право то щемъ намѣримъ много още дюкени по пазарѣтъ които не сѣ имали право нѣ направили дюкени!

Тука бѣже че Начуоглу купилъ а не привзелъ, а пакъ като ся отказалъ на правото на много дюкени, които нѣмали право (дюкениги ли?) направили дюкени и той си (Начуоглу деме-къ) направилъ дюкенъ, дѣто ше рече: Неправедното право на дюкениги които нѣмали право а направили дюкени оправдава, протилогиката на Господіе нѣмъ, начуоглуото грабителство.

За да хвърли пепелъ въ очитѣ на галаталитѣ, вые безстыдно нарекохте младитѣ: бродяги; — Нѣ можете ли оклевети че вѣн хвърлямъ тукъ беда? Не, не! азъ щѣ ся истѣкувамъ за да ся разомее всѣкъ. Вые думати тага: «Трѣба да познавате още че гдѣто има нѣкой си и други въ к...», на които работата е отъ Тотювото до Начуоглуото кафене...» Какво значи прочее фразата «работатаме отъ едно кафене до друго и обратно?». Нели бродяга, вагабонти нѣ и пр? Проче вые защищавате

Начуоглу, които е излялъ, укралъ и уграбилъ общитѣ имоти, а бродяги наричатъ онѣя, които, като истенна родолюбци, оставатъ на страна чиститѣ интереси и ся грижатъ за общитѣ. Несѣ ли тѣ, които, като отвѣдѣха една касса обща, исплатиха толкова селски борѣтъ, когато като Начуоглу и... изедници бѣха причинили на селото, и сега тая касса има единъ капиталъ отъ толкова хыляди гроша?

За смѣхъ станаме, казвати, като сѣ глѣдаме изъ вѣстницитѣ. Не, не! Господа, не; Вые преди да ся видитѣ изъ вѣстницитѣ сте станали за смѣхъ и сегашниѣтъ вы смѣхъ щемъ като какъ въ морето прѣдъ смѣхѣтъ и проклинаніето на потомкитѣ.

«Нѣ нека сѣдимъ сега поствѣтъ, думате вы.....» Това, което извѣщамъ изъ тая ви фраза, е че вы до сега сте сѣдили по вѣтрѣ и безсвѣтъ и сега, сега думати, ше сѣдѣти поствѣтъ. Оч, са! по свѣтъ-браво!!!

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Новинитѣ които сѣ дошле отъ Италия съ Триестенската поща сѣ до 3/15 9-врий на 6 (В К) една испанска корвета влязла въ пристанището на Гаета и донесла единъ офицерниѣтъ който донесалъ едно саморѣчно писмо отъ Н. И. В. Испанската царица за Францеска II. На петъ вечерта царѣтъ пріелъ въ частна аудиенція Австрійскіѣтъ министръ, Прускіѣтъ, Рускіѣтъ и Испанскіѣтъ. Слѣтъ това, той направилъ единъ свѣтъ въ когото присѣствувалъ Баронъ Винсперъ който е скоро пристигналъ отъ Римъ. Увѣрватъ още че царѣтъ щѣ да проводи лично единъ Манифестъ на сичкитѣ Европейски правителства. Токмо сѣ новинитѣ ни даесѣ итносително за прѣли бившиѣтъ царь Францеско II. Нѣ за да удовлетвори на любознѣството на читателитѣ си — за което не ся съмѣваме, — ни ще имъ дадемъ други новини по

интересати връзъ военни расположения които зема въ тоя част австрийското правителство за да запази принадлежностите си на въсточната част на Адриатическото море. Първата мѣрка която ся езела състои въ създаването на семафотически знакове които сѣ искарани днесъ. Чрезъ тая система която позволява да може да ся съучаствува съ електрическіятъ телеграфъ, сичкити точки на крайморіето сѣ турени въ съобщеніе по между си, отъ Триескіятъ заливъ до турската граница, и едно нападение ще може да ся извѣсти почти въ него частъ. Освѣтъ това, гарнизонити ся умножиха по калетата, батерій ся дигнаха на ония мѣста на крайморіето дѣто могатъ да слѣзатъ войски, и три ордини ще ся съставятъ една отъ горъ Пола, друга на Фіуи и третата между Себенико и Бораио, въ Далмація. Тия стратегически расположения иматъ за цѣлъ да въспрѣтъ една въстанителна експедиція да ся распространи въ случай ако тя сполучи да излезе на сухо противъ бденіето на военни власти. Сичкити тия мѣрки ся заповѣда да ся зематъ по слѣдствие на изявленіята и на устраниеніята направени явио отъ Гарибальди и отъ неговити генерали, отъ началото на операціити въ Сицилія. Вѣнскіятъ дворъ дѣйствува въ намѣреніе на еднопомешателство връзъ источниятъ брѣгъ на Адриатическото море за да улѣсни успѣхътъ на това нападение.

Малки ся още че адмиралъ Лео Барбіе де Тинанъ съвѣтвалъ ушъ Неаполскіятъ царъ да напусне намѣреніето на едно нападение което не ще да го ползува никакъ. До нинѣ, въма сѣмѣніе че тоя съвѣтъ, ако ся е далъ не ся е уклонилъ и че рѣшеніето на едно съпротивленіе да не ся е предпочело. Претемпировавъ още че Англія и Испанія потвърдили тоя съвѣтъ като ся обѣщали да дадатъ коработи си на царската фамилия.

Отъ една страна като Австрія сѣ приготвяла на едно нападение въ вениційскити области отъ друга страна движеніето на духовети, най много на Удинъ, е твърдъ голямо. въ Венеція, многочисленни анжася често летятъ по стѣнати и каинтъ народътъ

дабже тихъ и да чика приключеніята които не ще сѣ забавятъ да избухнатъ, тия обявленія сѣ правятъ въ ниято на *народното Общество*, както сѣ правиха въ Неаполъ малко време прѣдъ пристиганіето на Гарибальди въ Неаполската земя.

Една кореспонденція проведена до вѣстникъ Нордъ, увѣрява че Австрія ся отказва да остави на Англія едно мирско положеніе въ Адриатическото море. Види ся, казва тая кореспонденція, че приговори сѣ ся зафанали отъ Кабинетътъ на С. Имъ при Вѣнскіятъ закупуваніето на единъ островъ отъ Архипелагътъ на Далмація. Зная ся отъ достовѣренъ источникъ че Австрія не мисли да даде своето съгласіе на тая трансакція, противъ сичкото си външно расположеніе да ся съгласи на желаніята на Англія. Велика Британія е една страшна сила, и нейно то съединство въ Адриатическото море ще бже едно всегдашно устраниваніе.

Читатели ти ни помнятъ че членови ти на съвѣтъ на Имперіята въ Австрія сѣ бѣха назвали безъ да ся увѣрятъ за тѣхно топриеманіе на тоя чинъ. Види ся че ся подѣйствувади споредъ сѣмѣятъ начинъ съ Унгарскити палатини. Приказва ся за дванайсти, до шеснайсти палатини назначени които сѣ отказали отъ тия служби; другити не приели рѣшително, нѣ ся намратъ въ приговори съ ония които сѣ отъ тѣхната партія за да зематъ едно рѣшеніе. Отъ тамо произхожда че Маджарити не сѣ сичкити съгласни връзъ пѣтитъ когото трѣба да слѣдаватъ; и че ония които ся туриха да каратъ работити споредъ послѣднити заповѣди не сѣ господаря на по главната частъ на гласовети. Трима отъ палатинцити които не приеха обнародваха слѣдующата декларация:

„Споредъ насъ, отечеството влѣзе въ единъ періодъ дѣто всякъ патриотъ мѣжествува да земе онова мѣсто което, споредъ своето сѣрдечно убежденіе, той е увѣренъ че ще е най полезното. Ний, долоподписани, като убеждени, като разгѣдами сѣріозно обстоятелствата, че ако довѣреніето на нашити съотечественници ни на мѣрва за достойни, ний не можемъ да удовлетворимъ другояче нашата патриотически дължност освѣтъ като си издигнемъ гласътъ отъ срѣдата на втората камара за да завардимъ законнити права на отечеството и да обез-

вечимъ неговото бъдеще. Това би една отъ причинити които ни накарва да ся рѣшимъ да не приемемъ на латинскіятъ чинъ за което сѣ назначили.

Ний признаваме въ истото време че въ тоя знаменитъ періодъ нѣма друго по нужно освѣтъ да направимъ да ся подновятъ когото поскоро може, въ възобновленіето на комитатѣта, автономіята на Унгарія, основата и оградата на нашата конституція отъ осемъ вѣкова. Ний сѣкахмъ за нужно да направимъ тая декларация публична, за да не отдадемъ на нашетоотказваніе причини различни отъ ония които ний имаме дѣйствително.

„Подписанъ: контъ Андраси,
Мелкюръ де Лоніе,
Колманъ де Тисза.“

Отъ словата които изрѣкоха на Гуидалъ въ банкетътъ на поставяніето въ длжностити му на градоначалникътъ, Лордъ Жонъ Руселъ, г. де Персини и лордъ Палмерстонъ, по досто-замечателнити сѣ на двамата дирни. За сега тѣсната кадра на вѣстникътъ като не ни позволява да изложимъ тия слова, ний ще забележимъ че представницити на Русія, на Прусія и на Австрія не присѣтствоваха на това събрание. До пѣти ний ще изложимъ на цѣло тия слова, за сега нека извлечемъ по главнити съдержанія.

Въ словото си г. де Персини представя неспокойствіята на общото мнѣніе относительно за увардваніето на мирътъ, и ги напавда въ ниято на общити интереси които двѣти голѣми западни сили черпятъ въразвитіето на тѣхніятъ рждѣленъ и търговски животъ това следненіе на интересити трѣба да има за слѣдствие да не остави да съществуватъ между тия два народи, освѣтъ тихи съперничества, като залича за всегда памятьта на борбити и на завистити които сѣ родени отъ тѣхъ. Търговскіятъ трактатъ сключенъ не прѣдъ много между Франція и Англія е единъ съюзъ за миръ, „защото всякий день духовети сѣ по ясно, по оче-

вишно удивлени отъ това главно забележително, като сичко е за пагуба и нищо за явялаба отъ нови борби, двата народа могат да си направятъ только добро съ мирътъ колкото зло могат да си сторятъ чрезъ боитъ.

Въ оная частъ на словото което се отнесе наобщити стракове паражени отъ Французскитъ посланикъ, лордъ Малмерстонъ и изражава сщтата на дежия основана вържестити причини че тия търговски сношения ще отстранятъ злощастията на боитъ и ще стегнатъ повече ставити които съединяватъ двата народа.

Иго какъ съ изражава Английскитъ вѣстникъ, Тимъ, вържестъ словото на Французскитъ посланикъ:

„Отговорътъ на Г. дежерсмина приетелското слово на градоначалникътъ ще си мисли безъ друго събѣстието въ Европа. Ако Французскитъ посланикъ и да не можатъ да кажи нищо друго на сличителити си, освенъ че двата мърви на роди на Европа могатъ много да изгубятъ и нищо да спичелатъ отъ боитъ и че свободата на търговията произвела една голѣма полза яко съ утвърди приетелството на Франция съ Англия, и, додлогътъ е только главенъ, щото тия нѣколко забележаваня ще съ четътъ съ закономъ въ сичка Европа. Г. де персина като отбѣзва да каже нѣщо за Италийскитъ въпросъ, каза че Французското правителство, не ще подече отъ едно нѣщо, да живей въ добра гармония съ насъ, и нарочно за да изрече тия добри рѣчи посланикътъ е дошелъ тукъ отъ парисъ. Отъ истина тая работа чинеше толкова трудъ.

Фамиліята на народити ще научи така че, въ тая кризисъ на общити работи нѣма разлика въ намѣреніята на двѣти царства: и вѣрността на това дѣло ще доми да предвари всяко отстѣпване отъ политиката която Съвернити сили съ принудиха да си я наложатъ. Ний сѣкаме че съществува въ Европа едно живо желаніе да се отрѣжатъ страшнити слѣдствія на войната. — Който познава довѣреніето което императоръ Наполеонъ има въ Г. Персина, трѣба да върва че той желай живо и искрено да укрепи гармоніята която съществува днесъ между двата народа. Всякоги е въ ржцети на Императора да смати тържественно набежденіята на които е

билъ предметъ, като удържи съюзътъ на Имперіята съ Англия, и да направя Франция толкова почетна колкото е била устранима до сега.

Писнатъ отъ Виена че слѣдъ много приговори сполучили да накаратъ унгарскити първенци на Комитатътъ да приематъ службити които първенъ бѣха расположени да не приематъ. Нѣ движеніето не ся е угаджисо въ Унгарія. За да накаже баронътъ де Ве: защото, приелъ чинътъ ветхъ унгарски канцеларинъ нежредналата партія, казватъ, опустошила принадлежностити на тоя велможи.

Единъ испански вѣстникъ подновява слухътъ който ся бѣше раздавъ че въ Римъ единъ съборъ щѣлъ да стане отъ сичкити Европийски владци за да се разговарятъ за разнити въпроси относителни за първо священството на папата. Единъ извъкрѣденъ съборъ отъ кр динили стиналъ въ Римъ, и казватъ единъ тасенъ комитетъ събрлъ отъ сичкитъ градъ жребити за присѣдинениего.

Новинити отъ Брукселя отъ 1/13 ноември извѣстяватъ че въ сѣшнѣтъ тоя день ся отворили камарити.

Мѣли ся въ Парижъ че трактатътъ за миръ съ Бина ся подписалъ на 5 октомврия и слѣдъ плащаніето на 120 милиона франки, съединенити войски щѣли да оставятъ Цей. Хо. и щѣли да ся върнатъ на Сангай.

Най послѣднити новини отъ Италия извѣстяватъ че генералъ Ла Мармора е натоваренъ съ подновяваніето на войската, и че ималъ намѣреніе да въоружи 20 хиляди човѣди за народна вардіе въ Неаполъ.

Сѣкакви нѣща и Новини

— Чорбаджійскитъ съборъ, за който извѣстиха че станалъ по оний петѣкъ въ къщата на единъ отъ нашити чорбаджии на Бейоглу, се е още предметътъ на приказката на нашити Българе въ Цариградъ. Общото мнѣніе е, че щастіето на българскитъ народъ зависяло отъ тоя съборъ, нѣ народенъ, а чорбаджійски и за това наша длъжностъ е да обнародваме сичко, което ся говори за това съборище.

И тая его що ся изъли изъ цариградъ. Едно посолство дало да саразуме че едно голѣмо количество пари имало у

Цариградъ, и было отредено за Българската черкова. Тия пари были дошли още отъ нѣколко мѣсеца насамъ, и не съ были вржчили до сега на черковнити епитропи, защото тая черкова като са случило че не припознава грьцкитъ патрикъ, не была чиста православна а пакъ тия пари биле православни. Посолството было въ надѣжда, че като са отреди новъ грьцки патрикъ, българската черкова ще влѣзе въ православніятъ пакъ, и тогази да предаде тия пари. Нѣно злощастіе, случи ся противното; затова посолството са рѣшило или да управослави черковата и да намѣсти православнити пари, или да ги върни назадъ.

Нашити чорбаджии, уиришали това, и завчасъ рѣшили да направятъ съборъ таманъ отъ 6 до 8 души.

Нашити Българе като разказуватъ това, притурятъ като въ парентезъ, че нея недѣля пустіятъ юженъ вѣтръ въялъ и ЧЕТВЕРООКІЯТЪ (1), който былъ душата на това съборище, изнамѣрилъ едно чудно средство за да може да слѣзува отъ островътъ и кога ния юженъ вѣтръ. Той си купилъ една еластическа торба, която пълнялъ съ съверенъ вѣтръ, и за да може да слѣзе отъ островътъ когато вѣе южнѣтъ вѣтръ, земалъ тая торба и я държалъ на носѣтъ си. Съ съ тоя начинъ само той можилъ да слѣзе отъ островътъ него день и председателствувалъ горѣреченото съборище.

Засѣданіето ся отворило, доказало са че българската Черархія нѣма да са сполучи и са рѣшило: Горѣреченото посолство да стане посрѣдникъ между съборището и между грьцкитъ патрикъ за да се наредатъ българскити работи.

Тука нашити Българи разказуватъ нарѣбно сичкити изрѣжаванія, сичкити думи които излизали отъ устата на сѣки чорбаджия като да е имало тамъ нѣкой стенографъ.

Деновети на съборището не оставили да са не разумѣятъ и слѣдствіята на тѣхното примиряване съ грьцкитъ патрикъ, когото тѣ първи бѣха дѣго го провъзгласиха за ерепикъ, двѣ были

(1) Вижъ „Българія брой 79

слѣдствіята: едно че тѣ нѣма да испу-
спатъ отъ рѣшѣти си народѣтъ за да го
водятъ както щатъ, сирѣчь да си ула-
зятъ чорбаджійството, а другото слѣдс-
твіе было че православни нѣма да
са върнатъ на зѣдъ, а ще ги имѣтъ у
рѣдѣти си за да ги показуватъ на наро-
дѣтъ, че ушъ отъ тѣхнѣти великодушнѣ
кесии излизатъ за доброто на народѣтъ.

За днесъ толкъсь можими да запо-
нимъ отъ разказваніето върну тоя чор-
баджіски съборъ. По послѣ ако научи-
мъ ещо още по любопитно, цѣна да
лишимъ читателити си.

—Мѣлвиса, че гръцката патриарха пра-
тила заповѣдь на пловдивскіятъ владика
да доде у Цариградъ. Утвърватъ че и
мѣстното правителство пріеде заповѣдь
да го испрати съсъ сила, ако тоя вла-
дыка не послуша заповѣдта на патри-
архъ.

— По царска заповѣдь:

Ихсанъ ефенди са наименоваъ първи пре-
дсѣдатель (реизъ свѣтски), на тиджиредскі-
ятъ мезлишъ.

Июнифъ ефенди са наименоваъ втори
предсѣдатель (реизъ сачижи), на сачиѣтъ
мезлишъ.

— Въ Едрене единъ Гръкъ и единъ турчи-
нъ ходѣли по едринскити села и збирал
дѣлата на правителството като са показали
за заштѣта. Мѣстното правителство са
научило и ги запрѣтило.

— Пишатъ ни отъ Троянскіятъ мѣна-
стиръ 1 Ноември.

Господине Издателю на В. България.

» Въ нашѣтъ Мѣнастиръ имамъ о-
бщи духовникъ, койго чловѣцитѣ на
душеспасеніе исповѣдава ипоучава. Оба-
че колкото за себеси не може да си
исповѣда и разумѣе какво прави и каде
ходи. Дяду духовникъ Давидъ, кѣто чу-
е неиде: Волове, Биволе или крави чу-
се продаватъ, поскоро ще да отиде да
ги купи и преподаде съ добие (кяръ).
А и кѣто ще е духовникъ, исповѣдни-
къ каквото кажи чловѣцитѣ него слу-
шатъ и вѣрватъ, кѣто рече тозы юнецъ
толкъ грозна струва и тѣму го даватъ
а кѣто бы нѣкой да го исповѣрва той
са заклѣзва и чловѣкътъ ся наду-
ката му предава. Нѣ види ся, чи тѣй
му подобава, кѣто на великъ Симмона-

хъ да ся кѣлне и дж мѣзливъ дѣстава.
—Чловѣцитѣ ся прости, като селины,
а дяду Духовникъ тихичко ги имамъ кѣ-
то говѣда съ празна торба, и тѣ го-
ркитѣ върватъ подилямъ!!—Нѣ и друго.
Дяду духовникъ Давидъ ина си и общи-
нка (митохъ) подъ свое подкровителство
има си и калугерчицы седмъ—осмъ.....
Сутринъ сѣмнало несѣмнало, той торби-
чката нараво зима чѣ хали на общи-
ката при сестрицити си, а вечеръ кога
си дошелъ въ мѣнастирятъ кога не. А-
ко бы нѣкога да ся разболѣи, той тамъ
ще да отиде да лѣжи а сестрицитѣ, е-
дна въ полѣтъ си кракатаму топли, дру-
га главатаму държи —Аостаналытъ о-
коло него плачѣтъ. И свѣтъна му възды-
ша и дума О! мили мой Сестрици, А-
ко умрѣ на кого послѣ ще вы оставя-
да вы нагѣдава. И тѣй Г—не Издатѣлю
нашѣтъ Духовникъ Мѣнастирскы тѣко-
ва общеніе отгорѣси имъ. зради туй
Вы молимъ, еко намѣритѣ за Благосло-
вно, то вмѣстѣтъ въ почтенныяси Всѣ-
тныкъ това изложене, чи да видятъ и
другитѣ. духовницы дето ся по други-
тъ Мѣнастири намиратъ.—»

—Пишатъ ни отъ Казанлъкъ 2 Ноември.

Груйогу башладисаъ на Калюферско то
училище Хилъдо гроша! Какво голѣмо родо-
любіе! до толкъсь голѣмо шото кини изъ у-
ста та му, изъ уши та му, и съ една дума,
изъ свѣчки та му дупки.

Има ли на свѣтъ тѣ по голѣмо родолю-
біе отъ Груйогуловото? Тежко и горко на о-
ногози кой то кажи че има.

—Груйогу, по желаніе то на Българити
Цариградски, събра пари за Черковата. Събра
г: и ги държи въ свѣтъкъ тѣ си, за да не
сѣмъ нѣкакъ изгубить. Родолюбіе! Отъ тѣхъ
даде една частъ на попъ Гѣрѣя, за да спо-
минува ина то на Григора и за да ходи су-
транъ да му пѣй кафе то. Филианронія!

Нашъ отъ тѣхъ даде друга частъ на Я-
калъ Команія-сѣ и именно Ческови ти и,
Петѣ Стойка, Митоугу, Ст. Ярамдоль тѣ
и то за да му выкатъ сяка сутринъ, като
си излѣзе отъ Харемъ тѣ, Святы Груйогу,
Земный Боже и да му пазятъ по една свѣшь
(праса). друга на дяда си Янака; трета на
шюра си....Чловѣколюбіе и родолюбіе!!

Толкъсь части толкъсь мекрета хазъръ.

Школски ти пари незнамъ дѣ сѣмъ. Нѣ по
общо то върване тѣ быле въ смѣтъкъ тѣ

му. Отъ тѣхъ може да е далъ на Калюфер-
ско то училище.

Едно то отъ мекрета та му, Митоугу
дѣдиктери, купя завчера воденица, закла о-
венъ и вика Груйогу да го изелѣтъ.

Тука предъ време отъ Казанлъкъ ти
Калугерки отидоха въ Россія да просѣтъ за
монастиръ тѣ си. Просили нѣкво то просили
събрали 45,000 гроша, които прѣтили чрѣвъ
Русскіятъ консулъ въ Едрине, Ступина, до
Груйогу. Негово родолюбіе виѣсто да пре-
даде рѣченни ти пари на калугерки ти, за-
държалъ ги и си платилъ съ тѣхъ таксиди ти.

Колко то за Калугерки ти, нека ми се
дозволи да кажѣмъ нѣщо. Тѣ напредъ живѣя-
ха въ махлата; нѣ по причина на съблазни-
ти на който ставаха предметъ и на нече-
стното имъ поведѣніе, махачени си принуди-
ха да ги извадятъ изъ помежду си. На край
градѣтъ—дадоха имъ една нѣща, дѣто из-
лигнаха една къща за живѣніе. Сега за се-
га тѣ ся занимаватъ по просія; и думатъ
че слѣдъ като съберѣтъ доволни количества
ще съградѣтъ черкова и училище.

Празни думи! Училище да съградѣтъ!
доде имъ е по угодно да живѣятъ мър-
зеливо и да въртятъ дѣлата милосердіе ме-
жду мѣлнитни иргени—защото и тѣ сѣмъ отъ
човѣшка натура—ти и азъ ще повѣрва
ме ли че ще излѣзе отъ тѣхъ добро за на-
штити дѣвци?

- ОБЪЯВЛЕНІЕ -

Долоподписанный Докто-
ръ, който сѣмъ свършилъ
наукити си въ Немско въ
Минхенъ съсъ диплома, пре-
порѣчамъ са на почтенната
публика, и са обричамъ по-
мощъ на болнитѣ.

Сѣки може да са научи
за мене у къщата на Г. Фи-
липовича, на калѣджи-кулу,
№ 8, и у сницаріята на Г.
Никола Мечлія, на калѣджи-
кулу.

Намирамъ са на къщата
(у Г. Филиповича) до 9 ча-
са по европейски сутринита,
и отъ 2 до 4 часа после
пладня.

Въ Книгопечатнѣ-тъ на Д. ПАНИЧКОВА

Отъ долниятъ членъ, наши читатели ще видятъ рѣшеніето на нашиятъ религиозенъ въпросъ. Товарѣшеніе още помного са разясни, съсъ явяваніето на П. Г. Иларіона при М. В. Али паша, Харджіе назири. Али паша далъ на Г. Иларіона да разумѣе, че раздѣленіе на българити отъ Гръцити не може да съществувати и трѣбува Г. Иларіонъ да ся покори на господарятъ си гръцкіятъ патрикъ. М. П. Харджіе назири притурилъ че може да стане една комисиѣ, която да поправи работити.

Ние ще додемъ върху тоя послѣденъ въпросъ.

Ние помѣстяме за възникнати читатели долниятъ членъ, когото обнародвахми онзи денъ въ извѣстия реденъ листъ:

Высоката Порта веќе даде отговоръ за исканіето на наши Българи, отговоръ, който са чака отъ осемъ мѣсеца пасамъ. Миналата недѣля тоя отговоръ са съобщили на наши съотечественници.

Забавата на тоя отговоръ е лесно да са разумѣе. Първо, какво са исцелѣе отъ Высоката Порта? Ищѣха й тя да рѣши единъ въпросъ чисто религиозенъ. Ние думаме чисто религиозенъ, защото, сѣкоги върни и сѣкоги припадени на обичиятъ си Господаръ Негово Величество Султанътъ, наши Българи никоги не сѣ искали друго нѣщо освѣнъ едно религиозно-народно учреждение, на сѣщата стѣпенъ и съсъ сѣщото естество, както е учреждението, когото имать сичкити други народности въ Имперіята.

Нъ не е ли една глупостъ, едно безуміе безъ сравненіе, да са иска рѣшеніето на единъ въпросъ чисто религиозенъ отъ една власть чисто гражданска, поне колкото са отнася до християнитѣ? Царско правителство ище свободата на свѣстѣта. И тая свобода на свѣстѣта нѣ отколѣ са

прогласи въ Хатихумаюнътъ. Прочѣе какъ стана че наши Българи са затѣкоха до една власть, на която първото политическо начало е да стори съвършено вѣнъ отъ религиозни работи на народностити подчинени подъ нейниа сикитръ?

Да, каквото и да казувать, забавата, нѣка кажемъ по много, естество на отговорътъ, даденъ на наши Българи отъ Высоката Порта, е единъ урокъ отъ който ще направятъ добръ да са ползувать, ако е истина че имать малко разумъ.

Обаче забавата за отговорътъ на В. Порта имаше друга причина. Ищѣха отъ царското правителство да рѣши греко-българската работа. А пакъ Гръцити нѣмаха още патрикъ или поне наскоро щѣха да изгубятъ оногози когото веќе имаха. Нѣка притуримъ и това, че събрали на съборъ нареченъ народенъ, тѣ едвѣмъ направили единъ новъ уставъ.

Въ таквизи обстоятелства, естествено бѣше, че царското правителство трѣбуваше да казува на наши Българи днесъ утрѣ до дѣто Гръцити си направили едно ново, религиозно учреждение и единъ новъ патрикъ. Почтенни министри на М. В. Султанътъ наистина трѣбуваше да мислятъ, че ако ветхиятъ гръцки патрикъ и ветхото учреждение на гръцката черква не харесуваха на Българити, новиятъ патрикъ и новото учреждение ще имъ бѣдѣтъ по вкусу.

Това което казуваме тука до толкост по много е за вѣруваніе, защото Высоката Порта даде отговорътъ си за нашиятъ въпросъ туку като Гръцити си почиваха отъ дълги уморяванія и като си кусаха отъ плодови на новото си състояніе на работити.

Е, какъвъ бѣше отговорътъ на Высоката Порта за българскія въпросъ? Ето го на кѣсо сѣщи такъвъ, както ни го обадиха устно очевидни свидѣтели:

царското Правителство казало на наши Българи че предъ нейните очи първото нѣщо, когото тѣ трѣбува да направятъ, е, да идатъ наедно съсъ владыката си, да цѣлуватъ рѣка на гръцкіятъ патрикъ, да му искатъ прошка и да са подчинатъ покорно на властѣта му.

Царското правителство видѣса още да е казало на наши Българи да ся падаватъ за нѣкои отѣжки отъ страната на гръцкіятъ патрикъ. Нъ въ какво ще състоятъ тѣ отѣжки? Това е което не са знае и което и самото царско правителство не знае, защото тѣ отѣжки не излизатъ отъ него.

Нъ каквито и да сѣ и могатъ да бѣдѣтъ тѣ отѣжки, твърдѣе явно че единственното имъ слѣдствие ще бѣде да ни приближи съсъ Гръцити и да слѣе малко по малко българскія народъ въ Панелинизмътъ. Ако е това дѣто го искатъ наши Българи, ни можемъ да имъ пророкуваме че Гръцкіятъ патрикъ ще ги въсприеме съсъ голѣмо благодареніе и ще ги разрѣши безъ наказаніе.

Нъ мѣжната точка е да са памѣрятъ Българи, които имъ иде одржанъ за една толкост умразна низостъ и за едно толкостъ тѣно безуміе. Не е въже миналото време. И макаръ наши Българи да не сѣ прочели толкостъ колкото Гръцити, обаче ние знаемъ, че тѣ имать отъ една страна доста отечестволубіе за да отфрлятъ предложѣніята които издайници могатъ да имъ представятъ, и отъ друга страна, доста разумъ за да разбератъ теченіето на тѣхното лѣжливо мѣдруваніе.

И наистина, какво искатъ наши съотечественници по сичкити градове, по сичкити паланки, по сичкити села български? Искатъ ли тѣ да са оста-

вятъ да ги продаватъ и да ги купуватъ чрезъ нѣкои Българи, тѣ сами продадени и купени отъ Гръцката патриаршія или отъ една чужда политика? Нѣ, тѣ искатъ една законна Іерархія, която да ги управлява духовно споредъ канонити безъ да ги продаватъ или да ги купуватъ за ползата на който и да е.

Ако нещатъ да ги продаватъ или да ги купуватъ чрезъ издайници, искатъ ли да ся оставятъ на нѣкои устѣпки? Каквато и да бѣде една устѣпка, тя е сѣкоги единъ спиджиръ, единъ бѣлѣкъ за робство и подданство.

И какво ще излѣзе отъ устѣпки дадени отъ гръцката патриаршія? Ще излѣзе че нѣ ще принадлежимъ на Гръцкити, и тѣя устѣпки точно ще бѣдѣтъ синжирѣтъ съсъ който Гръцкити ще влѣкѣтъ българскіятъ народъ подирѣ си сяко тѣй както видимъ малки вапорчета да влѣкѣтъ подирѣ си къмъ черно море кораби десетъ пѣти по голѣми отъ тѣхъ.

Колкото и да ся види просто и грубо сравненіето, което направихме, обаче то е твърдѣ право въ нѣкое отношение. Защото, българскіятъ народъ, който е три пѣти по голѣмъ на брой отъ Гръцкити, почти сѣкоги е бѣлъ жертва на тѣя послѣдници.

Нѣка прочее нашии Българи разнасятъ добръ единъ пѣтъ за сѣкоги, и нѣка зематъ срѣдството, нѣ да ся оставятъ още да ги влѣкѣтъ подирѣ си Гръцкити чрезъ мечтателни и лѣжливи устѣпки. Защото часѣтъ доде за да си принадлежимъ на насъ си. Нѣка побързамъ да го уловимъ.

Да, едно само нѣщо е сега възможно за насъ, защото то само е истинна народно и славно. Кое е това единствено нѣщо? То е да ся туримъ на редѣтъ съсъ другити христіански народи отведнажъ и чрезъ едно великодушное стараніе.

Защото единъ христіански народъ не трѣбува да има съсъ единъ други

народъ друго освѣтъ религіозни сношенія основани отъ Исуса Христа. Като бѣхми станали роби на Гръцкити, то не бѣше отъ друго освѣтъ отъ сѣвършенната развала на религіозните сношенія, чрезъ които Исусъ Христосъ е свързалъ народити помежду имъ безъ да ги подчинява единъ на други.

Слѣдователно когато Напата ни даде една народна Іерархія, безъ да ни подчини на единъ чуждъ народъ и безъ да ни иска друго нѣщо освѣтъ една лека покорностъ на каноническити закони, той са пренесе като истински представникъ на Исуса Христа и истински начялникъ на сички христіански народи.

Напротивъ, когато гръцкіятъ патрикъ ни отърва отъ рѣцѣти нашата народна Іерархія и направи българскіятъ народъ да бѣде робъ на гръцкіятъ народъ, той са пренесе като истински вѣроломецъ на Христовото ученіе и като истински презрителъ на Евангеліето и на свещенити канони.

Слѣлъ нѣколко дни, може и тая неделя, единъ народенъ съборъ ще ставе на българската черкова. Цѣльта на разгледуваніята му ще е отговорѣтъ на Високата Порта за напѣтъ религіозенъ въпросъ. Не щемъ да сѣдимъ напрѣдъ за една непозната работа. Обаче нѣ сме увѣрени че ако интриги, които идатъ отъ Фенеръ или отъ друго мѣсто, додѣтъ да надвѣятъ, успѣхѣтъ имъ не ще да са продължи.

Българскіятъ народъ иска отъ сега да принадлежи на себеси черковно, и то нѣ съсъ единъ начинъ несѣвършенъ, чрезъ устѣпки мечтателни и способни да направятъ единъ честити а други злочести. Нѣ съсъ единъ начинъ сѣвършенъ безъ други ограниченія освѣтъ оиѣ турени отъ Исуса Христа и отъ законниги глѣкователи на неговата свега воля.

Това правило веднажъ турено, не остава на нашии Българе друго освѣтъ да направятъ едно сравненіе. Кое? То е да сравнятъ католическото духовенство, неговото поведеніе, неговото ученіе

неговити религіозни учреждения съсъ нашето православне духовенство.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 9-врія 18/30 1860

Въ миналіятъ вторникъ на тѣлъ педѣля стана пакъ народенъ съборъ въ метохѣтъ на Българската наша църкова. Въ този съборъ който бѣше отъ еснафска стѣрна, съ побѣдѣдѣството на нашиятъ Владыка Илариона, много нѣща ся открихъ, които по настоящее оставатъ прибулени по причина че нашиятъ владыка бѣхъ го сбѣхтали прѣзъ ношѣта самодивитѣ.

Народѣтъ, който ся събра по неговото повѣщеніе, остана въ удивленіе като го напѣри утрѣната въ постелка болѣвъ отъ декоумната болѣва, както казватъ лѣкарѣтъ. Нищо нѣмаше по за впечатленіе отъ колкото това представленіе: Въ срѣдата на олаята стоеше едно лѣгло въ което ся нахождаше единъ чернобрѣдѣтъ челоуѣкъ доволно личенъ и снаженъ; неговото лице бѣше жѣсто-бѣло като восѣкъ, неговитѣ очи посѣрнали и хлѣтнали като на мъртвецъ, неговото тѣло сѣпенно и недвижимо като мрамаръ подъ една памученна покривка. Народѣтъ, както владыци и попове, които около му стоиха и слѣдно наставленіе отъ него чакаха; хортувахъ му, пытаха даго златоустната негова оста ся отвори — по напразно; неговите синьоблиди и присѣркнати устни едвамъ ся мърдаха отъ вѣрье безъ да съставятъ нѣкой рѣшителенъ и утѣшителенъ за неговото стадо слогу. Когито неговите клепки начинаха да отѣгватъ и отъ вѣрье да прихлѣватъ бѣдо-огнѣтъ му глѣдецъ, ето и лѣкарѣтъ че престижъ. Сичкіятъ народъ обѣрна своето сѣжалително око къмъ послѣдніятъ и нѣ нетърпѣне го глѣдаше за едно благополучно слѣдствіе, коего и хвати даже да ся развила по лицата на херата, отъ които много начинахъ да шушнатъ и да казватъ по между си: избавихме го!

Лѣкарѣтъ незабавно хвърли единъ погледъ възъ неговото лице и удари рѣва възъ ламарѣтъ му; не доволенъ отъ това, махна съ раката си направи знакъ да не шумѣтъ и оирѣ една зорѣта отъ лѣва стѣрна на глѣдѣтъ му надъ която си по постави охото да слуша. Въ това вѣрье тишина голема владѣше в лѣварѣ сѣки глѣдаше който като слуша пѣтъ шестъ минути, исправися и сѣ

умисли. Сички тѣ хвятиха да си сиеглеждатъ — знаятъ лошавъ. Въ това монотонно-ческо обстоятелство, което никому охота да продума не даване, обада ся единъ блѣобрадъ старецъ и понита дѣкартъ — какъ е? — Забъ отговори онъ: види ся че отъ давно този челоуѣкъ страдаахъ отъ една бѣречна болестка, която нѣе назоваваме атрофія на сърце то: сирѣчь кучо сърце, и нѣбѣто днесъ е въ най голѣмѣтъ си степенъ. Има надежда и ще ся мѣчатъ да го завърнемъ, но колко и да направимъ, сърце не можемъ му да; безъ него е билъ и безъ него ще бѣде долъ и изгуби и го изгуби тѣ. На това блѣобрадъ старецъ като благодари дѣкартъ за неговата искренность му каза: лошево безъ сърце, но дзашъ потопаво е пакъ и безъ него; затова молимъ ви правете до колкото знайте и го вдягисте.

Дѣкартъ бѣше толкова искусенъ дето до вечерта го свѣсти и дигна; на утрѣна та бѣше на крака веки, и на третиятъ день отиде на каиѣта за спасеніето на неговата чада, които даже живъ го оплакахъ.

Много до сега, безъ да знаятъ точната причина, ся очуваха защо този челоуѣкъ по нѣкоги тѣй захеква; благодарность на това обстоятелство, което ни я откри.

Въпросъ за нашата Іерархія ако и да можеше да земе едно слѣдно заключеніе, по тѣя причини на нашитъ пастиръ, отложи ся за утрѣшната недѣла, която испълза и пятадесетъ речени дни.

Ако и да не е вѣроятно види ся че нашитъ дѣйствици лица клонятъ пакъ на патриаршата грѣшка да ни придадѣтъ. Това ако и да е голѣма сражота за народътъ, можн да е много полезно за нѣкое, които даже и не преставатъ отъ да севѣмѣтъ ежедневно при едно чуждо правителство и а което ся уноваватъ да ги пзбави! (?)

Не отъ малко врѣме тукъ като досетихъ Българи тѣ че не ше има никаквъ добъръ за насъ отъ портата отговоръ, рѣшихъ ся за уніята; за която и сичката масса е расположена, освѣнъ нѣкои лица отъ дѣйствици които клонѣтъ, както казахме, пакъ къмъ нѣхото мѣсто.

Това за тукъ е тѣй. Но нашите тукашни българи каквото да направятъ дали само за себе си го правятъ? Не! Тѣ сѣмѣтъ въ кръгътъ тогази и сичките наши бѣжашни Българи, защо друго яче каквото и да направятъ то е зло: тукъ май главна цѣль е народътъ да си остане цѣлокупенъ. За това ако и казаните чувствуватъ тая

ужда, не бѣше забъ отъ сѣко мѣсто сѣко общество, да си даде мѣнѣнето и да каже какво предпочита: уніята ли или пакъ грѣциги. За първата ше казахме условіята, които никакъ не може да ни повредитъ; ако не до тамъ, казахме и до колко може да ни ползува.

Тѣзи мѣста ако нѣма до кого частно да ся отнесатъ нека ся отнесатъ до вѣстиярѣити, тѣ ше го съобщатъ. Този е единъ способъ който ше открий общото мѣнѣне на кадъ тегли повече. За това ако и да е кѣсно сѣкаме да е юще в сѣмъ дѣто сѣко мѣсто да може да си даде мѣнѣнето. Въпросътъ стана много чувствителенъ за страшии, за назн, които ся интересуваме, не ше ли бже! Увѣрени сме че вѣкашии тѣ треба да ячатъ отъ всяко мѣсто по едно мѣнѣне и да клонѣтъ възъ една страна трѣба следователно да ся явятъ на источникъ да знае и той.

— Увѣрватъ ни отъ Гадацъ че въ Болградъ Релъ (Томарово) и Исмаилъ ся случило едно смущеніе между Молдавцитѣ и Българитѣ.

Молдавцитѣ отъ давно гонятъ Болградийскитѣ Българи да нѣх освоѣтъ правата които иматъ; за да сполучатъ тѣначали да искатъ първо солдати, които не получили; работата дошла на силѣмъ и тѣй улавятъ нѣколко и ги заиратъ въ казари тѣ. На това жителитѣ ся отнесатъ почтено да ги искатъ; като не ги даватъ тѣ нападватъ на казерна та, разсипватъ и освобождаватъ млдѣнци тѣ, като бѣватъ управнителъ и военскитѣ тамъ челоуѣци. Сѣшо то това ся случавя и въ други те два града въ недѣла на 6 того.

Правителството за да приури работата пратило единъ орта солдати.

— Пишатъ ни и ни съобщаватъ отъ Жеравна гнусното и бѣзсѣвестното поведѣне на тѣхнитѣ духовникъ и на единъ отъ тѣхнитѣ чорбаджи Димчо Вълковъ, който го подкрепява. Много време става, казва дописката, както сме въ търпеніе и гледаме да по времето ги поправи безъ да става нужда на свѣтътъ да съобщаваме сичкого; това наше временно търпеніе никакво въ сѣхъ пзѣненіе не декара — тѣ пакъ тѣхната си знаятъ. Работитѣ сѣ въ такова състояніе дѣто ни покажа, на общество вече отъ тѣхъ може да ся закрепи и да върви както треба ж

Чудно отистинна едно село, единъ градъ да ся остава на двама или трима челоуѣци

да го водѣтъ и употребяватъ както щатъ Колкото за морбажиити, то всяки ги знай че тѣ сѣ изединици; за тѣхнитѣ интересъ тѣ си китѣ раскошни духове ги погкрепяватъ и подържаватъ за да могатъ да си постигнатъ цѣльж. Но, духовникитѣ, който е като тайниятъ на всяки челоуѣкъ, като има такова поведѣне защо го държатъ? Да имаме едно духовно лице коя е цѣльж? не е ли едно морално и нравственно утѣшеніе които чакаме? когато тога нравственно и морално утѣшеніе ся изхѣязва въ разврата и раскошностъ, не треба да го отбѣгваме и отдадечимъ отъ назн?

Исторически въ нѣкоя епоха нашии калугери не сѣ ся явили за назн полезни, никоги не ся помислили за теплотата въ която тѣхнитѣ народъ ся нахожда и да ся потрудятъ да го избавятъ. Ако е тѣй защо ся лжемъ отъ тѣхъ и ги оставиме още да ни разврящаватъ и стрижатъ?

Може ли да бже по подобна отъ сегашната епоха да спомогнатъ? Въпросътъ е тѣхенъ, какво ся направили? нищо друго освѣнъ да ни плѣтътъ и прешаствуватъ още.

Ако това е тѣй, за което нѣма никакво съмнѣніе, ако тѣ виѣсто да ни ползватъ, ни повреждатъ, защо тогава ги държимъ?

Годината е калугерска и Владиска, за това, ако желайте доброто си, по скоро ги изгонете и ся отъ тѣхъ отървете; врѣмето жу е сега и не сѣ бавете.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

КЪЗЪЛНИКЪ 2 НОЕМ; 1860.

Господине Вѣстниконздателю, Нашитѣ враждебници, нашитѣ гонители Грѣцитѣ думамъ, още неможатъ да разумѣятъ провѣкуваніето отъ столицитѣ, на Августейнѣтъ ны Царь Султанъ-Абдулъ Меджита ефенди нашъ. Неговитѣ заповѣди ся вижѣтъ като играчки още предъ очитѣ имъ, тѣ, думамъ, никое внимаше не даватъ на неговитѣ гласъ; това нека разумѣтъ читателитѣ отъ долнитѣ ни редовце.

Ние Казанлъчени, кои по търговіята си са отнесохме, до Едерне, истинни зрители бѣхме на трагическитѣ тези приключенія.

На 26 Октомврія пожелахме като християнски чада да потърсиме кърмѣтъ

за Лордъ Жонъ Руссела, който, въ сичкитъ си животъ, е билъ защитникъ на началата за свобода, и на недавно да изпълнява длъжности които произлизаха отъ развитіето на свободата въ една отъ интересатити части на Европа. Видѣхте го внимателенъ на успѣхити, на приключеніята въ Италия, и въсто което той познава не само отъ едно особено учение, но още отъ прѣбиваніето си въ него. Видѣхте го, въ една епоха, да са мѣчи да скрепи тѣ безрасждни движенія които плашиха да подновятъ бойове на които подновяваніето би могло да унищожи най добръ основанити надѣжди на италианската свобода.

»Видѣхте го отъ друга страна, да се ползува отъ голѣмата сила и отъ вліяніе то на Англія за да подбуди другити народи да слѣдватъ неговтъ примѣръ, и да се отрекать отъ всяко смѣсьване въ приключеніята които се изпълняваха въ Полуостровтъ, и като оставятъ Италианцити да си наредятъ работити спорѣдъ исканіята си и интересити си. Убеденъ съмъ, господа, че слѣдъ малко време, моятъ благороденъ пріятель ще види изпълненіето на нѣй племенити си желанія и ще присѣтствува на тържеството на началата на които той е билъ толкова толигтъ, толкова постояненъ, толко упоритъ адвокатъ.»

Въ словото си Лордътъ е върналъ връзъ денешята отъ 15-27 октомврія като я изтъква съ една голѣма енергія и една замѣтелна искренности.

Ето му думити слово по слово:

«Впросътъ бѣше този: каква дѣния за поведѣніе трѣбаше да слѣдва английското правителство? Ижтѣхъ когото нѣй фамиліе, още отъ начало, както го обяви много пѣти моятъ благороденъ пріятель въ камарата на депутати и другагъ; както го каза моятъ почтенъ пріятель министрътъ на вътрѣшнитъ работи у Гилдаль, за избранието на градоначалникътъ, тоя пѣтъ е билъ че нѣй трѣбаше да направимъ

сичко което бѣше въ властѣта ни да направимъ за да оставимъ да си избиратъ тѣ сами тѣхното правителство, и силата която ще намѣратъ за прилични на интересити нѣй да ги турять на главата си.

»Господа, ако въ теченіето на промѣненіята които сѣ станали, италианскитъ народъ е намѣрилъ за добро да изгони едно домородіе, ако е видялъ че трѣба единъ другъ принцъ отъ една друга фамилія за да го управлява, сѣ намереніе да сполучи едно добро правителство като разгледали че нѣй сме направили това същото, увѣрателно нѣй би били най послѣднити да ги укоримъ за това.

»Ако си помислимъ, освѣнъ това, дѣло на нашите прадѣди, сирѣчь, неспожданіето на единъ върховенъ началникъ привикваніето на престола единъ други снабденъ съ героически качества ни даде 170 години свобода и напредваніе, свобода, по моя мисль по голѣма отъ която никой народъ не сѣ наслаждавалъ, и напредваніе най знаменито на което исторіята е забѣжила памѣтъта; слѣдъ такива слѣдствія вѣроятно е че нѣй нещемъ да критикуваме другити които слѣдватъ примѣрътъ ни, като се надѣватъ същата свобода и истото напредваніе.»

Въ срѣдѣшнитъ си листъ бѣхме извѣстили че единъ кардиналски съборъ сѣ бѣше направилъ въ Римъ; днесъ сѣ научаваме кое намереніе предполагалъ тѣ съборъ. Види се, че въ тоя съборъ е билъ въпросъ за отхожданіето на Св. Отецъ за Віена и за пазваніето като намѣстникъ на църковнитъ притѣжанія, на кардиналъ Каролъ Райзахъ, родомъ Германецъ и който прави чистъ отъ чинѣтъ на Кардиналитѣ избранъ на 1855. Той е, казватъ единъ човѣкъ съ едно достоинство и съ една енергія отлична. Ако и да вземѣмъ опія известія, съмнѣватъ сѣ за отицаніето на Палата.

Денеша отъ 13 дошли отъ Римъ извѣстиятъ че единъ наполеонаскъ генералъ

пристигналъ въ тоя градъ съ Мисіа отъ царятъ и да моли Палатното правителство да пріеме едно ново тѣло войска отъ 7,000 човѣци. Проводеніятъ отъ Францеска и патоваренъ въ същото време да предаде голѣмѣтъ ширитъ на св. пазарѣ на генералъ Котъ де Гоіонъ.

Вижданіето на царіетѣ единъ съ други фана да става кагадневно. Прѣдъ нѣколко време сѣ хортуваше за едно такова вижданіе между Австійскитъ Императоръ и Баварійскитъ царъ. Днесъ е въпросъ че и Вуртебергскитъ царъ ще иде на Мунихъ. Тоя видъ конгресъ щѣлъ да сѣ погледни съ недовѣчивостъ отъ пруското правителство, казва една кореспонденція отъ Берлинъ. »Ако Австрія, казва тая кореспонденція, сполучеше да измаме съвршенно Баварія и Вуртебергъ, Прусія би сѣ намѣрила внезапно принудена, на Франкфортъ, или да сѣ покори страдателно на сичкити решенія на по главното число, или да сѣ отдѣли отъ германската конфедерация. Прочее, знайно е че князь-регентъ не ще за каквото и да излезе отъ конфедерацията, и защото ощи той иска Прусія да изпълнява своето законно вліяніе въ германскитъ съвѣти ще непадне въ тѣжливото положеніе, или ще сѣ принудимъ на едно сградателно противненіе което не ще ни заведе на нищо.»

Императрицата Евгенія трѣгна на 2-14 сугрената, за да направи едно пътуваніе въ Шотландія, Н. В. трѣгна отъ Сенъ клу на 6 ч. сугрента, съдружена отъ императора до желѣжницѣтъ пѣтъ на Секеръ. Казватъ че тѣ щѣла да премине сичката зима въ Шотландія.

Спорѣдъ достовѣрни извѣстія които додоха отъ Туринъ, піемонтскитѣ министри полагаатъ сичката си дѣятелность връзъ организацията на ново-съединенити области, и тѣхнитѣ сили клонятъ пѣй паче къмъ развиваніето на морскитѣ сили на Италия, въпросъ да пріематъ морето учреждение тако-

во каквото съществува у Франция, и уверяватъ че създаването на това морско учреждение е решено, туранието въ дѣйствието на гая марка, казватъ, ще зафине незабавно.

Гарибалди се е оттегилъ въ къщата си на Копрара, съ титулъ генералъ на войската, титулъ който е почти еднакъвъ съ чинътъ маршалъ. Казватъ че ще го направятъ главенъ командантъ на южните войски, и че той не щѣлъ да се откаже отъ тоя новъ титулъ; нъ той щѣлъ да положи предварително нѣкой условія които щѣли да бѣдатъ като една програма неотлъчно искана отъ него. Ето тия условія:

Като Главенъ командантъ на южните войски, Гарибалди щѣлъ да иска да напусне изново оттегляването си за да тръгне прѣдъ раздѣленіята опредѣлени да правятъ операционъ противъ Венеція:

Опредѣлената дата за това ново влизаніе въ бой щѣла да бѣде оная на свършеніето на идущия Февруарій:

И ако би чи сѣ случилъ шото тия условія да не сѣ приематъ, Гарибалди си предполага да фани раздѣжданіето на тоя въпросъ и въ общити предѣли.

Віенскіятъ кореспондентъ на вѣстникъ Таймъс претендирова че ще може да съобщи смисъла на депешити проведени недавно отъ князь Метернихъ на неговото правителство. Тѣ явяватъ че Императоръ Наполеонъ е рѣшилъ да доде на помощъ на Пиемонтъ въ случай на единъ бой съ Австрія, борбата нападательна била или била защителна. Свѣдѣнія които произхождатъ отъ истиятъ изворъ казватъ че едно голѣмо количество артилерія за осада сѣ е испроводило отъ Франция за Сардинія.

Единъ итъски вѣстникъ, Алгемайне Цайтунгъ претендирова че знае какъ които Киселевъ пріеъмъ на 5 ноемврий една депеша отъ княза горчякова която тѣкуваща нѣжрението на събраніето у Вършава. «Русія не сѣ е отказала, казва министрътъ на външнитъ дѣла на руското правителство отъ надѣждата да види да сѣ събере единъ Европейски конгресъ за рѣшеніето на въпросити които сѣ появиха въ тия послѣдни времена. Вижданіето на царіята клонеше къмъ това намѣреніе и имаше за предметъ да постигне една съгласие въ прѣдвиджанието на нѣкоя безпозлати примиреніе»

Смѣнитъ кореспондентитъ явява още какъ французското правителство прѣдполагало да обварова на скоро единъ манифестъ който щѣлъ да изтъква на Европа Французката политика и който щѣлъ да покаже една линия за обхождене способни за увардваніето на мирътъ:

Амиразъ Лео Барбіе де Тинанъ пріеъмъ отъ Н. В. Францеска и сѣщото почетно отличіе което бѣше пріеъмъ генералъ де Гоіонъ.

Слѣдующити новини извѣщяме отъ една кореспонденция отъ парижъ 4-16 ноемврий пратена до Журналъ де Констандинополь.

..... На Гаета, царятъ Францеско 2-и противъ сичкити съвѣсти, уперствува да иска да сѣ защитава до най послѣднитъ часъ и царятъ Викторъ Еммануилъ, като бърза да скончи съ тая сетия угада на Бурбонското царство, е рѣшилъ да бомбардува Гаета, противъ противеніето което той срѣща отъ страната на Г. Лео Барбіе де Тинанъ.

Гарибалди, като се оттегли на Капрери привика пріятелити си за месецъ марта; читателя познава що значи това; явно е че сѣ касае за една експедиция, нъ хората си питатъ ако червечити ризи къмъ Венеція или къмъ Унгарія ще сѣ поведатъ отъ прѣводителя си.

Кореспондентитъ притуря на края на писмото си че не дава никаква отговорност за горнитъ новини.

Съкаквитѣща и Новинити

—Единъ вѣстникъ който сѣ издава въ Парижъ хорекарисова съ слѣдующитъ начинъ положеніето на руската дневна Литература:

« По времето на въстанията войни казва онъ, прочитаха още лирическити и драматическити поезии. Днесъ сѣ присмиватъ на това. Съчинителити които прѣдъ време сѣ бие въ голѣма почетъ между народътъ който четеше като Кукозника, Ростопчина и Майкова, изгубиха си уваженіето по причинна на тѣхнити патротическити поезии. Прѣдъ малко бѣха приготвили второто издание на Никитина, нъ за да могатъ да продаватъ тая книга, издателити сѣ принудиха да изобрѣчатъ сичкити поезии които разказваха за сла-

вата на Русіи. Въ Петербургъ, въ Москва не е позволено да сѣ хвалятъ Русія или да сѣ защитава руското правителство: общото мнѣніе го не е, и нѣкой списатель, поетъ или журналистъ не може да го направи безъ да го незематъ въ подробенъ че е противодѣйствиенъ, или че е заплашенъ отъ правителството. На противъ, колкото по много нападеніето е дързостно, колкото по много критиката е отровителна, толко повече списателятъ е увѣренъ да чѣка похвалити и почести отъ публиката; и ако нѣкой му сѣ поиска да распали тая публика до ентузіазмътъ, той нѣма нужда отъ друго освѣтъ да земе правителството на присмѣхъ.

« Една особена характеристика на руската дневна литература е онова желаніе да спечелитъ пріятелството на Полциитъ, и най многото съвременни списатели призоваватъ тоя въпросъ въ Русія като доказватъ че подновяваніето на Полниедно дѣло за животъ за Русія. Г. Иванъ Головинъ издаде врѣзъ тоя подлогъ една брошурка въ Лепцигъ подъ заглавие: *Полшия и Русія*. Нѣй не щемъ да критикуваме тая брошурка, нъ ще ѝ изложимъ посвѣщеніето (дедікасе) което е направено отъ съчинителя до Н. В. Францускіятъ императоръ. Ето това посвѣщеніе:

« Царю, като кавалеръ (chevalier) отъ чинътъ на св. Андрея (руски чинъ), вѣн трѣба да имате при сърдце благосъсегояннѣто на Русія. Вие направихте вече единъ бой противъ нея за свободата и просвѣщеніето. Нъ като мисляхте че системата на руското правителство ще сѣ промени съ смъртъта на прѣдидѣственникътъ му, вѣн оставихте извършваніето то на дѣлото си на негоуътъ на слѣдникъ. Нъ тоя дѣлникъ като върви повече погнѣпкити на баща си нежеланъ врѣзъ стриковити си, не е напусналъ по преданната жадостъ на завоеваніето противъ Турція, и нечестивостъта си противъ Полшия. Отъ нѣкое време насамъ той не слуша

» гласятъ ви, и ви чувствувате сами
» нужността да сизанимате за Цо-
» лии. Царю, направете нѣщичко и за
» Русія която сиира и предѣкътъ на
» Европа, която сей безпокойствието,
» твърта въ завоевателни си намѣ-
» ренія които тя крім безъ да ѝ иде
» оаржии съ булото на вътрешни ре-
» форми на които изпълненіето ни не
» шель, както сявиди, нивга да видимъ.

» Имашъ надежда, Царю, че въ ваша-
» та политика васъ ви е при сърдце
» благополучіето на народити. Препо-
» рчавамъ ви прочее отечеството си
» за което неговити самодържци си
» только малко трудятъ.»

» Съ такъвъ начинъ ся изразява
днесъ единъ руски вѣльможи. На едно
мѣсто на това сѣчиненіе, той казва,
както князь Долгоруки, горчиви исти-
ни на народътъ си. Той смен даже да
предкажи едно паденіе ако системата
на правилството ся не промѣни.
«Една имперія казва той, дѣто раз-
вратата е правило и благопристойно-
стыта исклученіе, може ли да трай
много време?» Той осажда съ тол-
кова строгость и руското духовенство
той го обвинява да е било тъмно, ко-
ристолобиво, дѣяница и прилага че
Русія като е приела вѣрата на черво-
изядената (гнила) источна имперія не
си е зела единъ елементъ за животъ нъ
една зараза смъртоносна.

— По царска заповѣдъ:

Вусалъ-единъ ага, Кехая на особната
хазна на Н. В. Султанътъ, наименова са
кжзаръ-ага, нѣмѣсто Хайрединъ ага.

Беха-еа-динъ ага, втори тефтердаринъ
на царскіятъ падатъ, наименова са кехая на
аобната хазна на Н. В. Султанътъ.

— Миналата година извѣстяхи, че са
напѣривъ единъ ръкописъ писанъ на кожл
оаморочно отъ Мохамеда. Сега извѣстятъ
че намерили още единъ такъвъ ръкописъ
писанъ на десетата година отъ Ежаръ. То е
едно писмо отъ Мохамеда до мосейлама
(лъжецътъ). На тоя часъ ся напѣра у ра-
нци на двама Европейци и са капятъ да
го представятъ на царското правителство

— Меалишити на Туджаретъ ще ста-
ватъ отъ сега четири пѣти на пѣдѣлата
ламѣто два пѣти, както ся ставали до
сега.

— Н. П. князь И. Конаки-Вогориди (сега
време каймакамъ въ Молдавія) има честь
да са приеме на особна аудіенція отъ Н. П.
В. Султанътъ. Негово величество благоиз-
воли да го приеме най бѣлгосклонно и
най оулично.

И. П. князь Конаки Вогориди прѣдъ нѣ-
колко време се титулъ Ферикъ.

— Г. Башиго, едно време главенъ реда-
кторъ на пресъ д'Оріанъ трѣгна въ срѣ-
да за Гаацъ за да иде при князь Куза,
комуто ще бѣде особенъ секретаринъ.

Тия двѣ имена са вдлбани въ сърцето на
сѣки Българинъ, който са занимава съсъ
религиознѣтъ български въпросъ. Г. Башиго
съ вѣстникътъ събуди много заспани и ра-
зисни много тъмни точки на тоя въпросъ
Колкото ние знаемъ, Българити му сж при-
знателни и ние земами честь да му пожела-
емъ отъ страната на нашии съотѣчестве-
ници добъръ усилъкъ въ новото му положе-
ніе.

—Н. П. Мехметъ Садѣкъ паша, коман-
дантикъ на отоманскити козаци, пристигна у
Цариградъ тая нѣдѣля.

—Подъ заглавіето: Д а н ъ к ѣ т ѣ н а
ч е л ѣ к ѣ въ спикити земл
единъ вѣстникъ, новіятъ Еко н -
м и с т ѣ, прави една любопытна стати-
стика, като туря това питаніе: коя е сума-
та, която плаща сѣки челѣкъ за данѣкъ у
по славити образовани народи? Той го рѣ-
шава съсъ тоя начинъ:

» За Англія, данѣкътъ за сѣки челѣ-
къ, едно върхудруго, е. 60 фр 6 с.
Баденското голѣмо княжество 56 » 83 »
Нидерландія 54 » 75 »
Франція 50 » 40 »
Хановръ 39 » 12 »
Швеція и Норвегія — — 34 » 70 »
Делгія — — — — 32 » 27 »
Испанія — — — — 31 » 6 »
Росія — — — — 27 » 35 »
Данія — — — — 21 » 66 »
Саксонія — — — — 20 » 37 »
Баварія — — — — 20 » 10 »
Италія — — — — 19 » 92 »
Гръція — — — — 18 » 65 »
Вюртембергъ — — — 18 » 50 »
Португалія — — — — 18 » 36 »
Австрія — — — — 17 » 28 »
Турція — — — — 13 » 98 »
Съверна Америка — — 12 » 27 »
Швейцарія — — — — 7 » 36 »

—Единъ вѣстникъ разказува слѣдующето,
което са случило, когато англо-французка-
та войска призела първото каде въ кина:

«Приговорници дошли да искатъ на англо-
французкити генерали едно преставаніе на

боятъ за два часа, за да иматъ време да
дадатъ почестити за смъртъта на начални-
катъ си който са убили. Кинезити много
почитатъ умрѣлти. тоза имъ е само вѣра-а
Додоха имъ двата часа дѣто ги искаха. Ка-
то са измина това време, тѣ пакъ додоха да
искатъ още два часа; п тѣ са дадоха, и
имъ рекоха че туку като са минатъ ще
почнатъ огньтъ. И папетина зафалаха да
пушкатъ, иъ никой не отговори. Влязоха въ
калето, то бѣше празно. Намериха самосадо
писмо отъ Саньколисинъ, Мандаринъ, който
биль команда на кинезката войска. То пи-
шело слѣдующето:

«Генерале,

»Юаншкити войни на твоягъ голѣмъ
»императоръ сж по Юнаци отъ мойти
» Азъ са придавамъ.»

Сжщо писмо имало и за Иглезити

— Тая нѣдѣля гръцкіятъ, ариенскіятъ и
армено-католишкѣтъ патрици зеха меджидіе
първи класъ.

—О—

ИЗВѢСТІЕ

*Вода Минерална, Артіфіціална
и Балсамическа на Галиполли.*

Изнамѣрена отъ Доктора Мюллера
награденъ съ кръстѣтъ на достоя-
нството 1-ый класъ съ Венецѣтъ на
Одѣмбургъ.

Тая вода озирѣва: отъ корити си-
чкити болести, каквого и да имъ е и-
мято, и най паче еторондиги (маясѣтъ)
желтината на лицето, миохондріяга,
безсидіето, ченіоторондиго бѣлата ми-
терія която гече отъ скритиги мѣста на
жешити, парализіяга, поврежданіето на
месечното теченіе, тупканіето на сърд-
цето, діаріяга, дисенгеріяга, и шах-
сѣжжѣтъ, гоноріяга, болѣжката на
джигеря, кжрвопленіето, бжлваніето,
спазмита на stomachътъ и др.

Тая вода прохлажда тѣлотопо слѣд-
ствие на едно распушаніе, изгонва болѣ-
зненити начяла и сичко коего евре-
дително на здравіето, до толкова щото
тя очисти съсѣмъ тѣлото и му връ-
ща напрежнато здравіе и напрежната
сила.

Тая вода си происхожда слѣдствието
еднакво и връзъ животинити.

За да могатъ купувачити да отлѣ-
чатъ тая вода отъ капазанскити, трѣба
да жѣ извѣстниче всяко стжжѣнце ще
носи подписката и печатѣтъ на Изна-
мѣрѣтеля.

Напѣрва ся въ Цариградъ на син-
царіята Георги Фосколо въ голѣмата
улица на Бейоглу срещу църквата
Святи-Антонъ.

Цѣната на стжжѣнце ся продава
50 грошове.

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

*Дъвоветъ на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (*)*

Слѣдъ това Луціана зе Арманда за ржка и го заведе близо до единъ прозорецъ; тя му показа небето.

— Погледнете тоя азуръ, му каза она: едно мѣсто толко ясно, не ли е удобно, не ли е красно?

— Да, отговори Арманъ.

— То е сърдцето ми, Арманде, притури она; пиши врѣзъ него каквото щешъ.

Когато онъ си отиде, пита ся ако на мѣсто да е само благодаренъ, той не бѣше съвсемъ влюбенъ.

Защото Г-жа Шодре му правеше единъ видъ комплименти кѣто приличаха на мѣрканія и които смаяха него и баща му, бащата първъ дързна да я попита защо ся подписваше така.

— Защото, каза она, тоя духовитъ и дълбокомисленій дипломатъ е нѣй голѣмата безумидина отъ колкото сжмъ азъ видяла.

Дойдете, притури баронката, трѣба да ви покажа единъ чуденъ киктусъ (растеніе), на когото Луціана е, сякамъ, изнаѣрителя съ помощта на градинарѣтъ си.

Тя поведе бащата и синѣтъ да видятъ това чудо, а, намѣсто да идатъ право въ цвѣтникътъ (мѣсто дѣто зименъ день турятъ дървета, цвѣта и пр. за да не замрзнатъ), тя зе една пътека която не ся свършене.

Ма, каза съвѣтникътъ, ще ни изгубите; кадѣ утиваме, Баронъ?

— Зафанахме единъ вѣтъ който ще ни заведе на вратата на градината на мѣсто да ни заведе у цвѣтникътъ, притури смѣшкомъ младецътъ.

— Азъ правя, отговори Баронката като ся скрепи изведнѣжъ, опова което вѣй направихте отъ двѣ години насамъ, става двѣ години отъ тая мал-

ка жена достойна за убожаваніе ви моли и ви чяка. Кой пътъ уловихте, не? Богъ самъ го знай..... Нека идемъ да видимъ кактусътъ, сега като сми ся управили въ добриятъ пътъ.

Съвѣтникътъ започна да ся смѣй, и тръгна напрежъ съ Баронката.

— Двѣ години тя люби! Каза си Арманъ самъ, и усвѣтенъ внезапно стъ единъ блясъкъ който му откриваше толко нѣща до тогава потъмнени двѣ години какъ мя чяка! Като е тѣй ... да ли отъ истина по случай ся купила тая къща отъ бѣдната Калиста. Добродушна е безъ друго тая млада мома. Кой знай! може и нѣкоя великодушна да е.

XXV.

Въ срѣдъ това бѣненіе на сърдцето му, и въ първити възхищенія на едно благополучіе което ся бѣ обикновилъ да гледа като законно, когато вече ся приказваше да ся подпише единъ контратъ и да ся свика луціанинътъ братъ, който бѣше отишелъ на Каминъ да си промяни хавата, тогава когато той немаше вече нито време, нито най малкото желаніе да ся неже ни съ една жена която той любеше, Арманъ пріе вънезапно едно второ писмо отъ принцесата, Новрацинъ.

Този пътъ, писмото ся бѣше донесло отъ сжціятъ мужикъ, тоя вѣренъ слуга на Калиста, който бѣше дошелъ въ Франция презъ Цариградъ.

Като го пріе, младѣжѣтъ, като ся стрела ударенъ, не ся съзми вече че неговътъ съюзъ съ тая жена едно време толко любима билъ една отъ тѣя страшни мрежи каквато злата честъ знай да ги фърли та онѣя людіе кои ся прѣдопрѣделени на нѣкой непостоянства и на нѣкой нещастни приключенія. Едно тайно чувство му яви че неговити сношенія съ Калиста; съ това живо нещастіе, не бѣха ся още свършили.

«Пріятелю мой, казваши калиста, азъ ти пиша съ напарени сърдце. уви

трѣбали да ви сабудя отъ ташината белки добротворна дѣто вѣй спѣхте. Въ сърдцето което азъ познавамъ не ще ма мѣри никакъ защото го викамъ на помощъ. Една ужасна бѣда мя устрашава, или, за да кажа по добръ, азъ самъ изгубена.

«Знайтъ че ми бѣхте писали; не сжмъ пріела нито едно отъ писмата ви. Увѣренъ сте че и азъ бѣхъ писала а че и вѣе не сте нищо получилъ отъ мене. Азъ отдавахъ това нещастіе на строгити заповѣди дадени на границата. Нашии писма, казвахъ си, сж фанакъ и изгориха.

» Не, Арманде, вашити писма и монте ся отвориха, фатиха. Тѣ сж въ ржцети на Контъ де Вюргенъ който изпълняваше на гюмрукътъ единъ доверителенъ постъ, и Контъ де Вюргенъ е братъ на контесата Гортіанъ, на тая неприятелка до смъртъ за която ся съмнявахте вече когато азъ зимахъ нейѣа страна още противъ васъ и която днесъ би дигнала маската безъ страхътъ когото тя има отъ съблзънта която би направила моето защищеніе. До дѣ е живъ князь Новрацинъ ще мя изядатъ, азъ сжмъ почти увѣрена за това. Въ князътъ ще ли живеи и колко време ще живеи, ето какво са питамъ сама съ страхъ отъ както сжмъ пріела довѣренността отъ джерахинътъ му.

» Безчестіето за мене не приказватъ за съснѣваніето нито за паденіето, ето какъ мя чяка туку като контесата си послужно отъ тѣя писма. Ви познавате вашити, Арманде, азъ помня онѣя които ви писвахъ. и азъ не ся съмнявамъ че слѣдъ като ги прочете, най предубежденіятъ сѣдія къмъ мене не ще може да мя утяготи съ твѣртъ на горѣщата и неугасимата любовъ която тѣя писма обематъ.